

VAAT EDİLEN DÜNYA BARIŞI

BAHAİ DÜNYA MERKEZİ

HAYFA

Türkiye Bahaileri

Ruhani Mahfili tarafından yayınlanmıştır

Bahai Eserleri
Basım ve Dağıtım A.Ş.

Dünya İnsanlarına:

İyi niyet sahiplerinin asırlardan beri yürekten arzuladığı, sayısız nesillerin kâhin ve şairlerinin hayalini kurduğu ve çağlar boyunca insanlığın kutsal kitaplarının vaat ettiği Büyük Barış'a milletler nihayet kavuşmak üzeredirler. Tarihte ilk defa herkesin, tüm dünyayı sayısız çeşitli milletleri ile tek bir perspektif içinde görmesi mümkündür. Dünya barışı sadece mümkün olmakla kalmayıp, aynı zamanda kaçınılmazdır. Dünyamızın evriminin bundan sonraki aşamasında, bir büyük düşünürün "insanlığın dünyalaşması" şeklinde ifade ettiği şey gerçekleşecektir.

Barışa, insanların eski davranış kalıplarına inatla sarılmasının sebep olacağı akla hayale sığmaz dehşetteki olaylardan sonra mı ulaşılabilecek, yoksa şimdi müşaverele belirecek iradenin tasarrufu ile mi kucak açılacak; bu, tüm dünya sakinlerinin önündeki bir seçimdir. Milletlerin karşılaştığı çetin problemlerin tüm dünyayı ilgilendiren bir ortak sorun haline geldiği bu kritik derecedeki nazik dönemde, çatışma ve düzensizlik dalgasına set çekmemek, insafa sığmayan bir sorumsuzluk olacaktır.

Olumlu alâmetler arasında, dünya çapındaki bir düzene doğru gitgide daha sağlam atılan adımlar olarak, ilk önce bu yüzyılın başlarında Milletler Cemiyeti'nin ve arkasından daha geniş temelli Birleşmiş Milletler Teşkilatı'nın kurulması; ikinci Dünya Savaşı'ndan bu yana, millet kurma sürecinin tamamlandığına delalet eden dünya milletlerinin çoğunluğunun bağımsızlığa kavuşmaları ve bu yeni kurulan milletlerin daha eskilerle birlikte artık meselelerin içine girip ilgi göstermeleri; bunun sonucu olarak, bugüne kadar kendi kabuğuna çekilmiş ve birbirlerine hasım olan milletler ve gruplar arasında bilim, eğitim, hukuk, ekonomi ve kültür sahalarında uluslararası faaliyet ve teşebbüslerde işbirliğinin geniş ölçüde artması; son on yıllarda milletlerarası hümaniter teşkilâtların sayısındaki görülmedik çoğalma; savaşa son verme çağrısında bulunan kadın ve gençlik hareketlerinin yaygınlaşması; ve kişisel iletişim yoluyla anlayışa varmayı amaçlayan sıradan insanlardan oluşan ve giderek büyüyen grupların kendiliğinden ortaya çıkması gibi olaylar sayılabilir.

Bu fevkalâde mübarek asırda meydana gelen bilimsel ve teknolojik ilerlemeler, dünyanın sosyal evriminde ileri doğru büyük bir hamlenin alameti ve insanlığın pratik problemlerini çözebilecek bir çarenin işaretidir. Gerçekten, bunlar birleşmiş bir dünyanın karmaşık hayatını yönetecek vasıtayı sağlamaktadır. Bununla beraber, engeller mevcuttur. Kararsızlıklar, yanlış anlamalar, önyargılar, şüpheler ve dar görüşlü şahsi menfaatler milletlerin ve kavimlerin birbirleri ile ilişkilerine musallat olmaktadır.

Bizler bu elverişli anda, mütevellileri olduğumuz Bahai Dininin kurucusu Hz. Bahau'llah'ın ilk olarak yüzyılı aşan bir süre önce insanlığın liderlerine beyan ettiği derin nüfuzlu ve vukufu görüşlere dikkatinizi çekmeyi ruhani ve ahlaki bir görev addediyoruz.

H. Bahauallah şöyle yazmıştır: "Heyhat! Ümitsizlik rüzgârları her taraftan esiyor, insanlığı bölen ve felaketlere sürükleyen boğuşma her gün bir kat daha azgınlaşıyor. Fesat ve kargaşa alametleri ufukta belirmiştir; çünkü mevcut sosyal düzen acınacak derecede elverişsiz ve kusurlu görünüyor." Beşeriyetin başına gelenler, bu ilahi kehaneti fazlasıyla doğrulamıştır. Mevcut düzendeki kusurlar, Birleşmiş Milletler şeklinde örgütlenen hükümler devletlerin savaş heyulasını yok etmedeki başarısızlığı, uluslararası ekonomik düzenin çökme tehlikesi içinde bulunması, anarşi ve terörün yayılması, bunlar ve benzeri musibetlerin milyonlarca insana verdiği derin acı ve ıstırap şeklinde kendini göstermektedir. Gerçekten, saldırı ve çatışma sosyal, ekonomik ve din sistemlerimizin öylesine bir niteliği haline gelmiştir ki, birçokları bu gibi davranışların insan tabiatının yaratılıştan mevcut bir özelliği olduğu ve dolayısıyla ortadan silinemeyeceği görüşüne boyun eğmişlerdir.

Bu görüşün köklenmesiyle, beşeri meselelerde felce uğraticı bir çelişki ortaya çıkmıştır. Bir taraftan, her millete mensup insanlar barış ve ahenge hazır olmanın da ötesinde, günlük yaşamlarına ıstırap getiren hırpalayıcı endişelerin son bulmasının özlemini çektiklerini ilan etmektedirler. Öte taraftan, insan cinsinin ıslah olmaz şekilde bencil ve saldırgan olduğu ve dolayısıyla ilerici ve barışçı, dinamik ve uyumlu bir sosyal sistemi, işbirliği ve karşılıklı ilişki esasına dayanan, fakat kişisel yaratıcılık ve girişimi özgür bırakan bir sistemi kurma yeteneğinden yoksun olduğu önerisini tartışmasız kabul etmektedir.

Barış ihtiyacı daha acil hale geldikçe, barışın sağlanmasını engelleyen temeldeki bu çelişki insanlığın bu tarihi zor seçimine ilişkin ortak görüşlerin dayandığı varsayımların yeniden değerlendirilmesini gerektirmektedir. Tarafsızlıkla incelenirse, deliller böylesine bir tutumun insanın gerçek kişiliğini ifade etmesi şöyle dursun, insan ruhunu çarpık yansıttığını ortaya koymaktadır. Bu konuda tatmin olunca, bütün milletlerin, insan tabiatı ile tutarlı olduğu için, savaş ve çatışma yerine, uyum ve işbirliğini teşvik edecek yapıcı sosyal güçleri harekete geçirmeleri mümkün olacaktır.

Böyle bir yolun seçilmesi, insanlığın geçmişini inkâr etmek değil, onu anlamak demektir. Bahai Dini, dünyanın bugün içinde bulunduğu kargaşayı ve beşeri meselelerin vahametini, neticede insan cinsinin karşı konulmaz bir şekilde, sınırları dünyamızın sınırları ile belirlenen tek bir sosyal düzen halinde birleşmesine götürecek organik sürecin doğal bir evresi olarak addetmektedir. İnsan cinsi, belirgin ve organik bir ünite olarak, bireysel üyelerinin hayatlarındaki bebeklik ve çocukluk dönemlerine benzeyen evrim dönemlerinden geçmiştir ve şimdi bunalımlı ergenlik yıllarından, çoktandır beklenen reşitlik çağına yaklaşmaktadır.

Önyargı, savaş ve sömürünün, uzun bir tarihi sürecin olgunlaşmamış evrelerinin ifadesi olduğunu ve bugün insan cinsinin kolektif rüşte ermenin kaçınılmaz sıkıntılarını çektiğini samimiyetle kabul etmek bir ümitsizlik nedeni olmayıp, barışçı bir dünya kurmak gibi harikulade bir girişimin ön şartıdır. Biz, sizlere böyle bir girişimin mümkün olduğu, gerekli yapıcı güçlerin gerçekten mevcut bulunduğu ve birleştirici sosyal yapıların kurulabileceği hususlarını tetkik etmenizi hararetle öneriyoruz.

Yakın geleceğin getireceği ıstırap ve karışıklıklar ne olursa olsun, yakın

olaylar ne kadar karanlık görünürse görünsün, Bahai toplumu, insanlığın bu en büyük sınavı nihai sonucuna güvenerek atlatacağına inanmaktadır. insanlığın her zamankinden büyük bir hızla sürüklendiği çarpınmalarla değişiklikler medeniyetin sonunun geldiğine alamet olmayıp, "insanın içinde saklı güçlerin" salıverilmesine ve "yeryüzündeki kaderini ve yaradılışında mevcut mükemmeliyeti tam olarak" göstermesine hizmet edecektir.

I

İnsan cinsini bütün diğer canlı türlerinden ayıran Tanrı bağışları insan ruhu olarak özetlenebilir, bunun esas niteliği akıl ve zihindir. Bu bağışlar insanlığın medeniyetler kurmasını ve maddi refaha ulaşmasını sağlamıştır. Fakat yalnız başına bu başarılar, esrarlı yapısı nedeniyle üstünlüğe eğilimi olan, gözle görünmeyen ülkeye, nihai gerçeğe, Tanrı adı verilen bilinmeyen cevherlerin cevherine doğru uzanmaya çalışan insan ruhunu asla tatmin etmemiştir. Birbirini izleyen ruhani yıldızların insanlığa getirdiği dinler insanlık ile nihai gerçek arasındaki tek bağı teşkil etmiş ve insanlığın sosyal ilerleme ile birlikte ruhani başarıya varma yeteneğini harekete geçirmiş ve kuvvetlendirmiştir.

İnsanlığın meselelerini çözmeye ve dünya barışını kurmaya yönelik hiçbir ciddi teşebbüs, din konusunu görmezlikten gelemez. Bu konuda insanın anlayış ve uygulaması daha ziyade tarihi ilgilendirir. Mümtaz bir tarihçi, dini, "insan tabiatının bir hassası" olarak tarif eder. Bu gücün saptırılmasının, toplumdaki kargaşanın, kişilerin içindeki ve arasındaki anlaşmazlıkların büyük bir bölümüne katkıda bulunduğu inkâr edilemez. Ancak, hiçbir açık fikirli gözlemci de dinin, medeniyetin hayati tezahürleri üzerindeki hakim nüfuzunu gözardı edemez. Ayrıca dinin sosyal düzen için vazgeçilmezliği, onun kanunlar ve ahlâk üzerindeki doğrudan etkisiyle tekrar tekrar ispat edilmiştir.

Hz. Bahau'llah sosyal bir güç olarak din hakkında şöyle demektedir: "Din, dünyada düzenin kurulması ve orada yaşayan her şeyin barış ve huzur içinde bulunması için mevcut vasıtalar arasında en büyüğüdür." Dinin zayıflaması veya yozlaşması hakkında da şöyle yazmaktadır: "Din lâmbasının aydınlığı azalırsa kargaşa ve şaşkınlık başlar ve insaf, adalet, sulh ve sükun ışıkları parlamaz olur." Bu gibi sonuçları sıralayan Bahai eserlerinde belirtildiği gibi, "Bu şartlar altında insan tabiatının sapıklaşması, insan davranışlarının aşağılaşması, insani kurumların yozlaşıp dağılması en kötü ve iğrenç yönleri ile ortaya çıkar. İnsan karakteri alçaklaşır, güven sarsılır, disiplin bağları gevşer, insan vicdanının sesi susar, namus ve utanç duyguları körelir, görev, dayanışma, dengeli ilişkiler ve sadakat kavramları çarpıtılır ve barışseverlik, neşe ve ümit duygusu yavaş yavaş söner."

O halde, eğer insanlık felce uğratan bir çatışma noktasına gelmişse, din adına devam ettirilen anlaşmazlık ve şaşkınlığın kaynağını kendinde, kendi ihmalinde, kulak verdiği aldatıcı seslerde aramalıdır. Körü körüne ve bencillikle kendi özel inançlarına sarılanların, Tanrı Peygamberlerinin beyanlarına ait yanlış ve çelişkili kişisel yorumlarını kendilerine inananlara zorla kabul ettirenlerin, iman ile mantık, ilimle din arasına dikilen yapay engellerle daha da katmerlenen bu kargaşa ve şaşkınlıktaki sorumlulukları büyüktür. Büyük dinlerin kurucularının gerçek beyanları ve onların kendi görevlerini nasıl bir sosyal ortamda yürütmek mecburiyetinde

oldukları açık fikirle incelendiğinde, dini toplumları ve dolayısıyla tüm beşeri meseleleri karıştıran ihtilâf ve taassupların dayanağı kalmamaktadır.

Bütün büyük dinlerin çeşitli şekillerde tekrarladığı bir ahlâk prensibi olan, "kendin için arzu etmediğini başkası için arzu etme" öğretisi yukarıdaki görüşe iki belirgin bakımdan güç kazandırmaktadır. Başlangıç yeri ve zamanı ne olursa olsun, bu dinlerde yer alan ahlâkî tutum ve barışçıl yönü özetlediği gibi, aynı zamanda o dinlerin esas faziletini teşkil eden ve insanlığın tarihi bölük pörçük değerlendirmesi yüzünden takdir edemediği birlik ve beraberliği de simgelemektedir.

Eğer insanlık kendi kolektif çocukluk devresinin öğreticilerinin gerçek hüviyetlerini tek bir medenileştirme sürecinin yürütücüleri olarak görebilseydi, onların birbirini takip eden görevlerinin topyekûn etkisinden hesaplanamayacak büyük yararlar sağlardı. Ama ne yazık ki bunu yapamadı.

Birçok yerde fanatik dini duyguların yeniden ortaya çıkmasına bir ölüm çırpınışından başka gözle bakılamaz. Bununla ilişkili şiddetli ve yıkıcı olayların öz tabiatı, temsil ettikleri ruhani iflâsa tanıklık etmektedir. Gerçekten, günümüzde patlak veren dini taassubun en tuhaf ve hazin bir yanı da, her olayda sadece insanlığın birleşmesine âmil olan ruhani değerleri değil, aynı zamanda hizmet etmek iddiasında bulunduğu o belirli din tarafından kazanılmış olan kendine has manevi zaferleri de geniş ölçüde tahrip etmesidir.

İnsanlık tarihinde din gücü ne kadar hayati ve bugün savaştığı dini taassubun yeniden canlanması ne kadar çarpıcı olursa olsun, on yıllardan beri dini ve din kurumlarını modern dünyanın önemli meselelerinden dışlanmış sayanların sayısı artmaktadır. Bu kimseler din yerine ya maddi zevkler peşinde sefihçe koşmaya veya toplumu, ağırlığı altında ezildiği aşikâr kötülüklerden kurtarmak maksadıyla oluşturulan insan yapısı ideolojileri izlemeye koyulmuşlardır. Maalesef bu ideolojilerin pek çoğu insanlığın birliği kavramını benimsemek ve çeşitli milletler arasında ahengi geliştirmeye çalışmak yerine, devleti tanrılaştırmak, insanlığın geri kalan kısmını tek bir millete, ırka veya sınıfa bağımlı kılmak, her türlü müzakere ve fikir alışverişini bastırmaya teşebbüs etmek, veya küçük zümreler atalarımızın hayal bile edemeyeceği bir bolluk ve refah içinde yaşarlarken, açlıktan ölüm haline gelen milyonlarca insanı, beşeriyetin çoğunluğunun acılarını körüklediği aşikâr olan bir piyasa sisteminin düzenlerine acımasızca terketmek eğilimi göstermişlerdir.

Çağımızın dünya işlerinde usta kişilerin kurduğu yedek inançların ne elem verici bir sicili var. Tarihin onların koyduğu değer yargıları hakkındaki değişmez hükmü, kendi mihraplarında tapınmaya eğittikleri halk kitlelerinin büyük hayal kırıklığında okunabilir. Beşeri işlerdeki yükselişlerini bu doktrinlere borçlu olanlar tarafından on yıllar boyunca giderek sınır tanımayan bir şekilde güç ve kudret kullanılmasından sonra bu doktrinlerin verdiği meyveler, yirminci yüzyılın sonlarında dünyanın her bölgesine arız olan sosyal ve ekonomik hastalıklar olmuştur. Dıştaki bütün bu musibetlerin altında yatan, tüm milletlerin insan kitlelerini pençesine alan uyuşukluk şeklinde kendini gösteren ve mahrum ve mustarip milyonların yüreklerindeki ümidi söndüren ruhani hasardır.

İster doğuda ister batıda, ister kapitalist ister sosyalist sistemde, materyalist dogmaları öğretenlerin kendi kendilerine üstlendikleri manevi kâhyalığın hesabım

vermeleri zamanı gelmiştir. Hani nerede şu ideolojilerin vaat ettiği "yeni dünya"? Hani nerede bağılıklarını ilân ettikleri milletlerarası barış idealleri? Bu ırkın, şu milletin veya falan sınıfın yüceltilmesi ile ortaya çıkacak yeni kültürel başarı diyarlarına çıkış noktası hani? Firavunların, Sezarların, hatta ondokuzuncu asrın emperyalist güçlerinin hayal dahi edemeyeceği derecede bir servet bugünkü beşer meselelerini yönetenlerin ermindeyken, neden dünya insanların büyük çoğunluğu gitgide daha derin bir açlık ve sefalete gömülüyor?

Özellikle, bütün bu çeşit ideolojilerin aynı zamanda hem yaratıcısı hem de ortak niteliği olan maddiyatçılığın yüceltilmesinde, insan cinsinin ıslah olmaz şekilde bencil ve saldırgan olduğu gibi yanlış bir fikrin köklerinin beslendiğini görüyoruz. İşte burada, gelecek nesillere lâıyık yeni bir dünyanın inşası için yer açılmalıdır.

Tecrübenin ışığında, materyalist ideallerin insanlığın ihtiyaçlarını tatmin edememiş olması, küremizin ıstıraplı problemlerine çare bulmak için yeni gayret harcanması gerektiğini dürüstlikle kabul etmeyi gerektiriyor. Toplumunu istila eden tahammül edilmez şartlar ortak bir başarısızlığa işaret etmekte ve bu durum her yandan gelen tecavüzü hafifleteceğine kışkırtmaktadır. Muhakkak ki ortak bir çare bulma gayretine acilen ihtiyaç vardır. Bu, öncelikle bir tutum işidir. İnsanlık yoldan çıkmışlığına devam edecek, yıpranmış kavramlara ve işlemeyen varsayımlara hâlâ yapışacak mıdır? Yoksa liderler, ideolojileri ne olursa olsun ileri çıkıp, karar ve azimle uygun çözümlerin birlikte aranması için birbirleriyle müşaverede mi bulunacaklar?

İnsan ırkının geleceğine önem verenler şu öğüt üzerinde düşünmelidirler. "Eğer uzun zamandan beri beslenen idealler ve zaman içinde yerleşmiş müesseseler insanlığın çoğunluğunun refahını geliştirmekten artık geri kalıyorlarsa, eğer bunlar devamlı evrim halindeki insanlığın ihtiyaçlarına hizmet edemez olmuşlarsa, bir kenara süpürsünler ve modası geçmiş ve unutulmuş doktrinlerin arasına terkedsinler. Neden bunlar değişiklik ve çürümenin değişmez yasalarına tabi bir dünyada her beşeri müessesenin mutlaka uğrayacağı çözülmeye müstesna tutulsunlar? Zira hukuk standartları, politik ve ekonomik teoriler sırf bütün insanlığın menfaatlerini korumak için hazırlanmıştır, yoksa belirli bir yasa veya doktrin bütünlüğünü korumak uğruna insanlığın çarmıha gerilmesi için değil."

II

Nükleer silahları yasaklamak, zehirli gaz kullanılmasını önlemek veya mikrop savaşım yasadışı ilân etmekle savaşın kökündeki sebepler ortadan kaldırılamaz. Bu gibi pratik önlemler barış sürecinin unsurları olarak her ne kadar önem taşıyalar da, kendi başlarına kalıcı bir etkide bulunamayacak kadar yüzeyseldirler. Milletler başka savaş şekilleri icad edecek ve sonsuz bir hakimi yet ve üstünlük arayışı içinde birbirlerini yıkmak uğrunda yiyecek, hammadde, finansman, sanayi gücü, ideoloji ve terörizmi kullanacak kadar yaratıcı ve beceriklidirler. Beşeri meselelerde mevcut büyük yoldan çıkmışlık milletler arasındaki belirli ihtilâfların ve anlaşmazlıkların çözümü ile de halledilemez. Gerçek bir evrensel çerçevenin kabulü gereklidir.

Muhakkak ki milli liderler, günbegün karşılaştıkları ve artmakta olan meselelerle kendini gösteren problemin dünyaşumul mahiyetinden gafil değildirlere. Gerek, birçok ilgili ve bilgili grupların, gerek Birleşmiş Milletler'e bağlı kuruluşların, çözülmesi gereken çetin problemler konusundaki her türlü bilgisizlik ihtimalini ortadan

kaldırmak için önerdikleri pek çok çalışma ve çözüm birikimi mevcuttur. Ancak bir irade felci vardır ve dikkatle incelenip azimle mücadele edilmesi gereken de budur. Dediğimiz gibi, bu felcin kökleri insanlığın kaçınılmaz şekilde kavgacı olduğu yolundaki derinlere işlenmiş inançtan beslenmektedir ve bu inanç, milli çıkarları dünya düzeninin şartlarına tâbi kılmak ihtimalleri üzerinde düşünmekte isteksizliğe ve birleşik bir dünya otoritesi kurulmasının geniş sonuçlarını cesaretle karşılamakta gönülsüzlüğe yol açmaktadır. Bir yandan da, çoğunluğu cahil ve boyun eğdirilmiş kitlelerin, tüm insanlıkla birlikte barış, ahenk ve refah içinde yaşayacakları yeni bir düzene olan arzularını ifade etmekten aciz olmalarından kaynaklanmaktadır.

Özellikle İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana dünya düzenine doğru atılan geçici adımlar ümit alametleri vermektedir. Millet gruplarının giderek artan bir şekilde, ortak çıkarlar konusunda işbirliği imkânı yaratan ilişkileri resmileştirme eğilimleri, zamanla tüm milletlerin bu felci yenebileceklerini düşündürmektedir. Güneydoğu Asya Milletleri Birliği, Karaib Milletleri Topluluğu ve Ortak Pazarı, Orta Amerika Ortak Pazarı, Karşılıklı Ekonomik Yardım Konseyi, Avrupa Topluluğu, Arap Devletleri Birliği, Afrika Birlik Teşkilâtı, Amerika Devletler Teşkilâtı, Güney Pasifik Forumu gibi örgütlerin temsil ettiği ortak çabalar dünya düzeninin yolunu hazırlamaktadır.

Dünyanın en derinlere işlemiş sorunlarından bazılarının üzerinde gitgide daha büyük bir önemle durulması da bir başka ümit verici işarettir. Birleşmiş Milletler'in aşikâr noksanlıklarına rağmen, bu teşkilâtça benimsenmiş olan kırktan fazla bildiri ve konvansiyon, hükümetlerin kendi taahhütlerinde pek istekli olmadıkları hallerde dahi, sıradan insanlara yepyeni bir ümit kapısı açmaktadır. İnsan Hakları Evrensel Beyanname, suç ve soykırımın önlenmesi ve cezalandırılması konvansiyonu ve ırk, cinsiyet veya din inançlarına dayanan her türlü ayrımcılığın bertaraf edilmesine yönelik benzeri önlemler, çocukların haklarının korunması, tüm insanların işkenceye karşı himaye edilmesi, açlık ve kötü beslenmenin ortadan kaldırılması, bilimsel ve teknolojik ilerlemenin barış ve insanlığın yararı yolunda kullanılması gibi önlemler şayet cesaretle uygulanır ve genişletilirse, savaş heyulasının uluslararası ilişkilere egemen olma gücünü kaybedeceği gün yaklaşacaktır. Sözü edilen bu bildiri ve konvansiyonların konu aldığı meselelerin önemini vurgulamaya gerek yoktur. Ancak, bu meselelerin bazıları, dünya barışının kurulması ile yakından ilgili olduklarından, üzerlerinde biraz daha durmaya değer.

En zararlı ve inatçı şerlerden biri olan ırkçılık barışın en büyük engellerinden biridir. Irkçılık uygulaması, bahanesi ne olursa olsun, insanlık vakarının en çirkin bir şekilde ihlâlini teşkil eder. Irkçılık, kurbanlarının sonsuz potansiyellerinin gelişmesini geciktirir, faillerini yoldan çıkartır ve insanlığın ilerlemesine leke düşürür. Bu problemin çözülmesi için insanlığın birliği, uygun yasal önlemlerle desteklenerek, evrensel olarak kabul edilmelidir.

Zengin ve yoksul arasında ölçüsüz farklılık, şiddetli bir ıstırap kaynağı olarak dünyayı, hemen hemen savaşın eşiğine getiren bir istikrarsızlık halinde tutmaktadır. Bu durumla pek az toplum etkili bir şekilde uğraşmıştır. Çözüm için ruhani, ahlaki ve pratik yaklaşımlar birlikte uygulanmalıdır. Soruna taze bir açıdan bakabilmek için geniş bir bilimsel dallar yelpazesine mensup ve ekonomik ve ideolojik polemiklerden kaçınan uzmanlarla müşavere yapılması ve doğrudan etkilenecek kişilerin acilen alınacak kararlara katılması gerekir. Bu, sadece aşırı zenginlik ve yoksulluğun

ortadan kaldırılması lüzumuna bağlı bir mesele olmayıp, kavranması yeni bir evrensel tutum yaratabilecek ruhani gerçeklerle de ilgilidir. Böyle bir tutumun geliştirilmesi tek başına sorunun büyük bir kısmını çözebilir.

Makul ve meşru bir vatanseverlik dışında, dizginlenmemiş milliyetçiliğin yerini daha geniş bir bağlılığın, tüm insanlık sevgisinin alması gerekir. Hz. Bahau'llah şöyle demektedir: "Dünya tek bir ülke ve insanlık onun vatandaşlarıdır." Dünya vatandaşlığı kavramı, bilimin ilerlemesi sebebiyle dünyanın tek bir mahallemiş gibi daralmasının ve milletlerin tartışmasız şekilde birbirine bağımlı olmasının doğrudan bir sonucudur. Dünya milletlerinin hepsini sevmek insanın kendi memleketini sevmesini dışlamaz. Bir dünya toplumunda üyelerin yararlarına en iyi hizmet yolu, bütünün yararlarını geliştirmektir. Milletler arasında karşılıklı sevgiyi ve dayanışma duygusunu besleyen çeşitli alanlarda bugün yapılmakta olan uluslararası faaliyet büyük ölçüde artırılmalıdır.

Dini çatışmalar tarih boyunca sayısız savaflara ve çarpışmalara neden olmuş, ilerlemeye büyük bir engel teşkil etmiş, her dinden veya dinsiz insanlar için gitgide iğrenç hale gelmiştir. Bütün dinlerin mensupları, bu çatışmanın ortaya çıkardığı temel sorunlara bakmaya ve açık seçik cevaplar aramaya razı olmalıdırlar. Aralarındaki teorik ve pratik farklılıklar nasıl giderilir? İnsanlığın dini liderlerine düşen, yürekleri merhamet ruhu ve hakikat arzusu ile dolu olarak insanlığın sıkıntılarını düşünmek ve insanlar arasında anlayış ve barışın yerleşmesi için karşılıklı tahammül ruhuyla Aziz Yaradan'ın önünde alçak gönüllülikle aralarındaki anlaşmazlıkları bir yana bırakıp bırakmayacaklarını kendi kendilerine sormaktır.

Kadınların özgürlüğü, iki cins arasında tam eşitliğin sağlanması, daha az kabul edilmekle beraber, barışın en önemli ön şartlarından biridir. Bu eşitliğin reddedilmesi, dünya nüfusunun yarısına karşı adaletsizliği sürdürür ve erkeklerde aileden iş yerine, politik hayata ve sonuçta uluslararası ilişkilere kadar uzanan zararlı tutumlar geliştirir. Eşitliğin reddedilmesini haklı kılacak ahlâkî, pratik veya biyolojik bir sebep mevcut değildir. Ancak kadınlar insan girişiminin her alanında tam ortaklığa kabul edildikçe, uluslararası barışın boy vereceği ahlâki ve psikolojik ortam oluşabilir.

Daha şimdiden her din ve millete mensup inançlı kimselerden kurulu bir ordunun hizmet ettiği evrensel eğitim davası, dünya devletlerinin sağlayabileceği azami desteğe lâyıktır. Çünkü, şüphesiz cehalet, milletlerin gerilemesi ve yıkılması ve taassubun sürdürülmesinde temel nedendir. Tüm vatandaşlarına eğitim sağlamayan hiçbir millet başarıya ulaşamaz. Kaynak yokluğu birçok milletin bu gereği yerine getirme imkânlarını sınırlamakta ve bazı öncelikler konulmasını zorunlu kılmaktadır. İlgili karar makamlarının önceliği kadın ve kızların eğitime vermeleri isabetli olur, çünkü bilginin yararları toplum içinde en etkin ve hızlı olarak eğitim görmüş anneler aracılığıyla yayılır. Zamanımızın ihtiyaçlarına uyarken, standart eğitimin bir unsuru olarak dünya vatandaşlığı kavramının her çocuğa öğretilmesi fikrine de yer verilmelidir.

Milletler arasında temelden bir iletişim yokluğu dünya barışını kurma çabalarını köstekler. Bu problemin çözülmesinde büyük yararı olacak bir yardımcı dünya dilinin kabulü hususu acilen ve önemle ele alınmalıdır.

Bütün bu konularda iki nokta çok önemlidir. Birinci nokta, savaşın kaldırılması

sadece anlaşmalar ve protokoller imzalanma işi değildir; genellikle barış arayışıyla ilişkili olmayan sorunların çözümünde yeni bir düzeyde bağlılık gerektiren karmaşık bir iştir. Sırf politik anlaşmalara dayanarak kolektif güvenlik sağlama fikri bir vehimden ibarettir. İkinci nokta şudur: Barış konularının ele alınmasında temel güçlük konuyu saf pragmatizmden ayrı olarak prensip düzeyine çıkartmaktır. Çünkü esas itibarıyla barış, ruhani veya ahlakî tavırlarla desteklenen bir iç halinden gelişir ve öncelikle bu tutumu yaratmak suretiyle kalıcı çözümlere ulaşılır.

Her sosyal probleme çözüm bulabilecek ruhani prensipler, yahut bazılarının ifadesiyle beşeri değerler mevcuttur. Her iyi niyet sahibi grup kendi problemlerine genel anlamda pratik çözümler bulabilir, fakat iyi niyet ve pratik bilgi çoğunlukla yeterli değildir. Ruhani prensibin esas değeri, yalnız insan tabiatında mevcut olanlarla ahenk oluşturan bir perspektif sunmakla kalmayıp, aynı zamanda pratik önlemlerin uygulanmasını kolaylaştıran bir tutum, dinamik, azim ve emel içermesindedir. Devletlerin yöneticileri ve bütün yetki sahipleri, ilk önce ilgili prensipleri teşhise ve bunlarla kılavuzlanmaya çalışırlarsa, sorunları çözme gayretlerine yardımcı olur.

III

Halledilecek ilk mesele, yerleşmiş çatışma kalıplarıyla bugünün dünyasının ahenk ve işbirliğinin hakim olduğu bir dünyaya nasıl dönüştürüleceğidir.

Dünya düzeni ancak bütün beşeri bilimlerce teyid edilen bir ruhani gerçek olan insanlığın birliğinin sarsılmaz bilincine varmakla kurulabilir. Antropoloji, fizyoloji, psikoloji, hayatın tâli yönlerinde sonsuz farklar göstermekle beraber tek bir insan cinsi kabul eder. Bu gerçeğin kabulü, ırk, sınıf, renk, inanç, milliyet, cinsiyet, maddi medeniyet derecesi gibi insanların kendilerini başkalarına üstün göstermelerine yol açan her türlü taassubun terkedilmesini gerektirir.

Dünyanın tek bir ülke olması, insanlığın vatani olarak yeniden örgütlenmesi ve yönetimi için ilk temel ön şart, insanlığın birliğini kabul etmektir. Dünya barışını kurma çabalarının başarısı için bu ruhani prensibin evrensel ölçüde kabulü gereklidir. Bunun için, evrensel olarak beyan edilmeli, okullarda öğretilmeli ve sosyal yapıda gerekli gördüğü organik değişikliğe hazırlık olarak her millete devamlı olarak ifade edilmelidir.

Bahai görüşüne göre, insanlığın birliğinin kabulü, "en azından tüm medeni dünyanın yeniden düzenlenmesini ve askerden arındırılmasını, hayatın bütün temel yönleriyle, politik mekanizması, ruhani emelleri, ticaret ve maliyesi, yazı ve dili ile organik olarak birleşmiş ve fakat kendi federe ünitelerinin milli nitelikleri bakımından sonsuz çeşitlilik içindeki bir dünyayı gerektirir."

Bu önemli prensibin getireceği sonuçlardan bahsederken, Bahai Dini'nin Velisi Şevki Efendi 1931'de şöyle yazmıştır: "Amacı, toplumun mevcut temellerini yıkmak şöyle dursun, kaidelerini genişletmeyi ve kurumlarını, devamlı değişen bir dünyanın ihtiyaçları ile uyumlu şekilde yeni bir kalıba dökmeyi hedef tutar. Hiçbir meşru bağlılıkla çatışmadığı gibi, temel sadakatlere zarar vermez. Maksudı, ne insanların kalplerindeki aklı başında vatanseverlik ateşini söndürmek, ne de aşırı merkezîyetçiliğin kötülüklerinden korunmak için elzem olan milli özerklik sistemini yok etmektir. Dünya milletlerini birbirinden ayıran etnik köken, iklim, tarih, din ve gelenek,

düşünce ve alışkanlık farklılıklarını gözden uzak tutmadığı gibi bastırmaya da çalışmaz. İnsan ırkını harekete geçiren bağlılık ve sadakatlerden daha büyüğünü ve genişini gerektirir. Milli duygu ve çıkarların, birleşik bir dünyanın zorlayıcı isteklerine boyun eğmesinde ısrar eder. Bir taraftan aşırı merkezileşmeyi reddeder, bir taraftan da her türlü yeknesaklık çabalarını inkâr eder. Parolası çeşitlilik içinde birliktir."

Bu hedeflere varmak için, bugün milletler arasındaki ilişkileri düzenleyen açık seçik tanımlanmış yasalar veya evrensel olarak kabul edilip uygulanan prensiplerin yokluğu yüzünden anarşinin sınırına dayanan milli politik tutumların düzenlenmesinde birkaç evreden geçilmesi gerekmektedir. Milletler Cemiyeti, Birleşmiş Milletler ve bunların çeşitli teşkilatları ve anlaşmaları şüphesiz bazı uluslararası çatışmaların olumsuz etkilerini hafifletmekte yardımcı olmuşlardır, ama savaşı önlemeyi başaramadıkları görülmüştür. Gerçekten, İkinci Dünya Savaşı sonundan beri pek çok savaş çıkmıştır, bugün de savaşlar devam etmektedir.

Hz. Bahauallah'ın ondokuzuncu yüzyılda dünya barışının kurulmasına ilişkin önerilerini ilk defa ortaya koyduğu sıralarda bu problemin hakim özellikleri belirmiş bulunuyordu. O, dünyayı yönetenlere hitap eden yazılarında kolektif güvenlik prensiplerini ortaya koymuştur. Şevki Efendi bunun anlamı üzerindeki yorumunda şöyle demektedir: "Bu önemli sözlerin manası, dünya milletlerinin hepsini içine alan gelecekteki Milletler camiasının kurulması için vazgeçilmez bir ön hazırlık olarak, sınırsız milli hükümranlılığın mutlak frenlenmesine işaret etmekten başka ne olabilir? Bir çeşit süper dünya devleti oluşturulmalı ve bütün dünya milletleri kendi istekleri ile bu süper devlet lehine her türlü savaş iddialarından, bazı vergi koyma haklarından ve kendi ülkeleri içinde asayişini koruma maksadı dışında tüm silah bulundurma haklarından feragat etmelidir. Böyle bir devletin kendi bünyesi içinde, milletler topluluğunun taahhüdünü yerine getirmeyen her baş kaldıran üyeye karşı üstün ve karşı gelinmez yetkisini uygulayacak bir uluslararası yürütme kuvveti; üyeleri kendi ülkelerinin halkı tarafından seçilecek ve seçim sonuçları kendi devletlerince onaylanacak bir Dünya Parlamentosu ve ilgili tarafların kendi istekleri ile başvuruda bulunmadıkları durumlarda bile, kararları taraflar için bağlayıcı olan bir Yüce Divan bulunması gerekecektir.

"Her türlü ekonomik engelin ebediyen ortadan kaldırıldığı, sermaye ve emeğin karşılıklı bağımlılıklarının kesinlikle kabul edildiği; dini fanatizm ve çatışma şamatalarının sonsuza kadar susturulduğu; ırk husumeti alevinin kalıcı olarak söndürüldüğü; federe dünya devletleri temsilcilerinin çalışmalarının ürünü olan tek bir uluslararası yasanın yürürlükte olduğu ve bunun yaptırımını olarak federe ünitelerin birleşik güçlerinin acil ve zorlayıcı müdahalede bulunduğu ve nihayet kaprisli ve militan bir milliyetçiliğin, daimi bir dünya vatandaşlığı bilincine dönüştüğü bir dünya toplumu düzeni, en geniş çizgileriyle Hz. Bahauallah'ın öngördüğü ve yavaş yavaş olgunlaşan bir çağda en güzel meyve olarak addedilecek bir düzendir."

Bu geniş etkili önlemlerin uygulanması Hz. Bahauallah tarafından belirtilmiştir: "Geniş ve kapsamlı bir insan meclisinin toplanmasının mutlak surette lazım olduğu zaman gelecektir. Dünya yönetici ve kralları bu mecliste yer almalı ve tartışmalara katılarak insanlar arasında dünyanın En Büyük Barış'ın temellerini atma yollarını ve vasıtalarını düşünmelidir."

Cesaret, azim, iyi niyet, milletlerin birbirine karşı bencillikten uzak sevgisi, yani barışa götüren bu muazzam adımın atılması için gerekli bütün ruhani ve ahlâki nitelikler, harekette bulunma azminde odaklanmıştır. Gerekli iradeyi uyandırmak amacıyla insanın gerçeği, yani düşünceleri üzerinde ciddiyetle durulmalıdır. Bu güçlü gerçeğin önemini anlamak demek, aynı zamanda bu emsalsiz değeri samimi, tarafsız ve dostça danışma yoluyla hayata geçirmenin sosyal gereğini takdir etmek ve bu sürecin sonuçlarına göre harekete geçmek demektir. Hz. Bahau'llah insani meselelerin düzenlenmesinde meşveretin erdemlerine ve vazgeçilmezliğine ısrarla dikkati çekmiştir: "Meşveret daha büyük bir vukuf kazandırır ve tahminleri kesin bilgiye çevirir. O, karanlık bir dünyada yol gösteren ve kılavuzluk eden parlak bir ışıktır. Her şey için bir kemâl ve olgunluk mevkii vardır ve olmaya devam edecektir. Anlayış yeteneğinin olgunluğu müşavere ile kendini gösterir". O'nun önerdiği müşavere yoluyla barışa ulaşma girişimi dünya milletleri arasında öylesine bir yararlı ruhu açığa çıkarır ki, nihai ve muzaffer sonuca hiçbir kuvvet karşı koyamaz.

Bu dünya meclisinin çalışmaları ile ilgili olarak Hz. Bahau'llah'ın oğlu ve öğretilerinin yetkili yorumcusu Hz. Abdülbaha şöyle buyuruyor: "Onlar Barış Davasını genel müşavere konusu yapmalı ve bütün güçleriyle ellerindeki her vasıtayı kullanarak dünya milletlerinin birliğini kurmaya çalışmalıdırlar. Hükümleri sağlam, ihlâl edilemez ve kesin olan bir bağlayıcı anlaşma yapmalı ve bir ahit tespit etmelidirler. Bunu bütün dünyaya ilan ederek tüm insan ırkının onayını almalıdırlar. Bütün dünya için gerçek barış ve iyiliğin kaynağı olan bu yüce ve asil girişim dünyada yaşayan herkesçe kutsal sayılmalıdır. Bu En Büyük Ahdin istikrar ve devamlılığını sağlamak için insanlığın tüm güçleri seferber edilmelidir. Bu her şeyi kapsayan Pakt içinde her bir milletin sınırları açık seçik saptanmalı, devletlerin birbirleriyle ilişkilerinin prensipleri kesin olarak konulmalı ve bütün uluslararası anlaşma ve vecibeler araştırılmalıdır.. Keza, her devletin elindeki silâh miktarı sıkı bir kayıt altına alınmalıdır, çünkü eğer bir devletin savaş hazırlıklarının ve askeri gücünün artmasına izin verilirse, bu durum ötekilerde şüphe uyandırır. Bu ciddi Paktın temelindeki prensipler o şekilde tespit edilmelidir ki, eğer bir devlet sonradan onun hükümlerinden birini ihlâl edecek olursa, tüm dünya devletleri ona boyun eğdirmek için ayağa kalkmalı ve hatta insan ırkı bir bütün olarak elindeki imkânların hepsiyle o devleti yok etmeye kararlı olmalıdır. Çarelerin bu en büyüğü dünyanın hasta bedenine uygulanırsa, mutlaka illetlerinden arınacak ve ebediyen güven içinde yaşayacaktır."

Bu kudretli toplantıyı yapmanın zamanı çoktan gelmiştir.

Yüreklerimizin bütün şevkiyle, tüm milletlerin liderlerinden bu elverişli andan yararlanarak bu dünya meclisini başlatmaları için geri dönülmez adımlar atmalarını rica ediyoruz. Bütün tarihi güçler, insan ırkını, çoktandır beklenen olgunluk çağının şafağını ebediyen belirleyecek bu eyleme doğru zorlamaktadır.

Birleşmiş Milletler, üyelerinin tam desteği ile, çalışmalarına taç giydirecek böyle bir olayın yüce amaçlarına ulaşmak için harekete geçmeyecek midir?

Her yerde kadın ve erkekler, gençler ve çocuklar, bu zorunlu eylemin bütün insanlar için ebedi değerini anlayıp, kabul edilmesi yolunda seslerini yükseltsinler. Gerçekten, dünyamızın sosyal hayatının evrimindeki bu yüce dönemi başlatacak

olan, bugünkü nesil olsun.

IV

Bizim iyimserliğimizin kaynağı, savaşların durmasının ve uluslararası işbirliği kurumlarının kurulmasının ötesinde ve üstünde bir emeldir. Milletler arasında daimi bir barış elzem bir aşamadır, fakat Hz. Bahau'llah'ın ifade ettiği gibi, insanlığın sosyal gelişmesinin en son hedefi değildir. Nükleer kıyamet korkusuyla dünyanın zorlandığı ilk mütarekenin ötesinde, kuşku dolu rakip devletlerin istemeden yaptıkları politik barışın ötesinde, güvenlik ve birlikte yaşama için pragmatik düzenlemelerin ötesinde, hatta bu adımların mümkün kılacağı çeşitli işbirliği tecrübelerinin ötesinde yüce hedef yer almaktadır: Bütün dünya milletlerinin bir tek evrensel aile içinde birleşmeleri.

Nifak, dünya milletlerinin ve halklarının artık katlanamayacakları bir tehlikedir; sonuçlan düşünilemeyecek kadar müthiş, herhangi bir kanıt gerektirmeyecek derecede aşikârdır. Yüzyılı geçen bir süre önce Hz. Bahau'llah şunları yazmıştı: "Birlik sağlam bir şekilde yerleşmedikçe, insanlık iyiliğe, barış ve güvenliğe ulaşamaz." Şevki Efendi, "İnsanlık birliğe ulaşmak, çağlar boyu süren kurbanlığını sona erdirmek için inliyor, ölüyor" diyerek şöyle devam etmişti: "Bütün insanlığın birleşmesi, beşer toplumun halen yaklaştığı aşamanın mihenk taşıdır. Ailenin, kabilenin, site-devletin ve milletin birleştirilmesine birbiri ardınca girilmiş ve tamamen başarılmıştır. Bezgin insanlığın ulaşmaya çabaladığı hedef, dünya birliğidir. Millet kurma işi artık sona ermiştir. Devlet hükümrânlığının tabiatındaki anarşi bir düğüm noktasına doğru tırmanmaktadır. Olgunluğa doğru gelişen bir dünya bu fetişten vazgeçmeli, beşer ilişkilerinin birliği ve bütünlüğünü kabul etmeli ve hayatının bu temel ilkesini en iyi şekilde canlandıracak mekanizmayı bir daha bozulmayacak şekilde kurmalıdır."

Çağdaş değişim güçlerinin hepsi bu görüşü doğrulamaktadır. Bugünkü uluslararası hareketler ve gelişmelerin dünya barışı için taşıdığı olumlu işaretlere dair yukarıda verilen çeşitli örnekler arasında bunun kanıtları görülebilir. Hemen hemen dünyadaki her kültür, ırk ve millete mensup bulunan ve Birleşmiş Milletler'in çeşitli organlarında hizmet veren bir erkek ve kadın ordusunun temsil ettiği dünya çapındaki "sivil hizmet" in önemli ve etkileyici başarıları, caydırıcı koşullar altında bile ulaşılabilecek işbirliği düzeyim göstermektedir. Birlik için şiddetli bir istek, tıpkı ruhani bir ilkbahar gibi, geniş bir bilim dalları dizisinden insanları bir araya toplayan sayısız uluslararası kongrelerde meramını ifadeye çabalamaktadır. Çocuk ve gençlerle ilgili uluslararası projeler için çağrılara yol açmaktadır. Gerçekten de bu istek, tarih boyunca birbirine düşman olan dinlerin ve mezheplerin üyelerini birliğe doğru karşı konmaz şekilde yakınlaştıran olağanüstü akımın gerçek kaynağıdır. Savaş karşıtı eğilimi ve kendini büyük görmeye karşı durup dinlenmeden verdiği mücadelenin yanı sıra, dünya birliğine yönelik hareket yirminci yüzyılın son yıllarında gezegendeki hayatın yaygın ve hakim özelliklerinden birini teşkil eder.

Bahai toplumunun tecrübesi, bu büyüyen birliğe bir örnek olarak görülebilir. Bu toplum, birçok millet, kültür, sınıf ve inançtan gelen ve sayısız ülkenin ruhani, sosyal ve ekonomik ihtiyaçlarına hizmet eden çok çeşitli faaliyetlerle meşgul üç ilâ dört milyon kişiden oluşmaktadır. İnsanlık ailesinin çeşitliliğini temsil eden, işlerini müştereken kabul edilmiş meşveret prensiplerine göre yöneten ve insanlık tarihinde

ilahi kılavuzluğun bütün büyük fıskırmalarını eşit olarak benimseyen tek bir sosyal organizmadır. Bu toplumun varlığı, Kurucu'sunun birleşik bir dünya görüşünün uygulanabilir olmasının bir başka inandırıcı delili, insanlığın tek bir evrensel toplum olarak yaşayabileceğinin ve rüşte varmanın getireceği her türlü sorunla başa çıkabileceğinin bir başka kanıtıdır. Eğer Bahai tecrübesi, insan ırkının birleşmesi ümidini kuvvetlendirecek herhangi bir katkıda bulunabilirse, bunu incelenecek bir model olarak önermekten mutlu oluruz.

Şimdi bütün dünyanın karşısına dikilen işin büyük önemi üzerinde düşünürken, sonsuz sevgisi ile bütün insanlığı aynı kökten yaratan; insan gerçeğinin cevherini yücelten; onu akıl, zekâ, asalet ve ölümsüzlükle şereflendiren ve insana "hayat verici his ve tüm yaratılışın temelindeki ilk amaç sayılması gereken bir yetenek olarak O'nu tanımak ve O'nu sevmek gibi eşsiz bir ayrıcalık ve yetenek" bahşeden ilahi Yaradan'ın huşu verici azameti önünde tevazu ile başımızı eğiyoruz.

Bütün insanların, "sürekli ilerleyen bir medeniyeti ileri götürmek için" yaratıldıklarına; "yabani hayvanlar gibi davranmanın insana yakışmadığına", tüm milletlere karşı emelik, tahammül, merhamet, anlayış ve şefkatin insan vakarına lâıyk faziletler olduğuna kesinlikle inanıyoruz. "İnsanın makamında saklı potansiyelin, dünyadaki kaderinin tamamının ve gerçeğinde yaratılıştan mevcut mükemmeliyetin, bu vaat edilmiş Allanın Günü'nde zahir olacağına" inancımızı bir kere daha belirtiyoruz. Birlik ve barışın, insanlığın ulaşmaya çalıştığı gerçekleştirilebilir hedefler olduğuna sarsılmaz inancımızın temeli budur.

Bunu yazarken, kendi Din'lerinin doğduğu ülkede hâlâ katlandıkları eziyetlere rağmen, Bahailerin ümit dolu sesleri duyulabilir. Onlar, sarsılmaz bu ümidin örneği olarak, çağlar kadar eski barış hayalinin yakında gerçekleşeceği inancının Hz. Bahauallah'ın zuhurunun yarattığı değiştirici etkileri sayesinde ilahi yetkinin gücüne sahip olduğuna tanıklık ederler. Böylece sizlere yalnız kelimelerle kalan bir hayali iletmiyoruz; iman ve fedakârlık eylemlerinin gücünü gösteriyoruz; dünyanın her yerindeki dindaşlarımızın barış ve birlik dileğim getiriyoruz. Bütün baskı ve saldırı kurbanlarına, çatışma ve kavganın sona ermesi özlemini çeken bütün herkese, barış ve dünya düzeni prensiplerine bağlılıklarıyla sevecen Tanrının insanlığı yaratmaktaki asil maksadına hizmet eden bütün herkese katılıyoruz.

Umudumuzun hararetini ve derin güvenimizi sizlere iletme arzumuzun içtenliği ile Hz. Bahauallah'ın şu kesin vaadini de hatırlıyoruz. "Bu verimsiz çatışmalar, bu kahredici savaşlar sona erecek ve 'En Büyük Barış' gelecektir."

Yüce Umumi Adalet Evi